

waar andere Engelandvaarders gemakkelijk twee weken vastgehouden werden; 'dat Rabagliatti dat zo maar kon, gaf hem', vertelde Dogger ons in '57, 'een enorm gezag in mijn ogen.'¹ Rabagliatti nam de twee Engelandvaarders mee te lunchen; *Captain* Seymour (zijn 'tweede man'), Erik Hazelhoff en Chris Krediet waren daarbij aanwezig. Dogger was aan Hazelhoff en Krediet tevoren onbekend geweest, maar dat zij eindelijk Peter Tazelaar weer terugzagen die zij meer dan vier-en-een-halve maand tevoren op het Scheveningse strand hadden zien verdwijnen voor zijn levensgevaarlijke missie, vervulde hen beiden met diepe vreugde en voldoening. Dogger en Tazelaar gingen met hen mee naar de (door de CID betaalde) flat. Daar waarschuwde Hazelhoff de twee nieuw-aangekomenen tegen al te grote openhartigheid jegens de Bruyne voor wiens bureau hij, zei hij, 'doodsbang' was; trouwens, de gehele situatie in Londen was, meende hij, 'levensgevaarlijk'.²

Daags daarna, 15 april, namen Rabagliatti en Hazelhoff Dogger en Tazelaar mee naar Gerbrandy, nogmaals een dag later, 16 april, liet Hazelhoff Tazelaar aan van 't Sant van zijn ervaringen vertellen. Dogger wilde niet meegaan; deze had namelijk in bezet gebied vernomen, dat van 't Sant niet te vertrouwen was. Toen dan ook van 't Sant op 17 april Dogger en Tazelaar naar *Stubbings House* bracht en Dogger aan de koningin voorstelde, zei Dogger dat hij pas bereid was, met de koningin te spreken als van 't Sant het vertrek verliet. Van 't Sant trok zich terug en Dogger en Tazelaar bleven vervolgens urenlang met de koningin spreken die de grootste bewondering koesterde voor wat zij beiden (èn Hazelhoff, èn Krediet) gepresteerd hadden.

Laat in de middag dienden Dogger en Tazelaar zich te melden bij admiraal Furstner en kolonel de Bruyne. Er was toen al tot de kolonel gedrongen dat zij enkele dagen tevoren in Londen aangekomen waren. Ziedend was hij dat Rabagliatti zich niet aan zijn toezegging gehouden had en dat Hazelhoff, *zijn* ondergeschikte, de twee belangrijke boodschappers niet rechtstreeks naar hem gebracht had. Dogger kreeg dat als eerste te merken. Nauwelijks waren Tazelaar en hij in de kamer van Furstner binnengelaten waar ook de Bruyne zich bevond, of adelborst Dogger kreeg een 'In de houding!' toegebeten. Die woorden sneden hem door de ziel. 'Ik dacht', vertelde hij bijna zeven jaar later in alle eerlijkheid aan de Enquêtecommissie,

¹ G. Dogger, 13 dec. 1957. ² Getuige S. E. Hazelhoff Roelfzema, *Enq.*, dl. IV c, p. 551.